

FOAIA DIECESANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane „ „ „ pe 1/2 an 5 „ „ România și străinătate pe an 14 franci „ „ „ „ pe 1 an 7 „</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse edite etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 6 cor., până la 200 de cuvinte 8 cor. de aci în sus 10 coroane</p>	<p>Correspondințele se adresează redacțiunii „FOAIA DIECESANĂ” iară banii de prunumeratiune și inserțiunile la ADMINISTRATIA Librăriei și Tipografiei diec. în Caransebeș</p>
--	---	---

Dumnezeu ne dă hrană și îmbrăcăminte

— Esortatie —

Ce gândiți fiilor! Așa e, că hrana și îmbrăcăminte e de mare preț? Dumnezeu ni-le dă, și de nu le-am avea, am fi în primejdie de moarte. Căci auziți:

— Era un conte foarte bogat, care servise împăratului cu credință, dar din nefericire fu prins în război nenorocit de vrăjmaș și tărât de acesta prin țeara întregă, și ducând foame mare și fiind gol de haine ajunsese ca vai de el. După un timp ostașii împărătesci biruiră pe dușman și eliberară pe conte, care fû dus înaintea împăratului său. Acesta îl primî cu bucurie și-i zise: „Abia ești de recunoscut, iubite, atât ai suferit! Spune-mi fără sială cu ce să te răsplătesc?” „Stăpâne, te rog, demândă se mi-se dee nainte de toate nițică pâne, apoi niște încălțăminte bune și un suman călduț. Când le am pe acestea, sunt îndestulat, mai îndestulat de cum eram mai înainte, când mă desmor-dam în avere și strălucire”.

— Un arab călătoria în pustie și n'avea ce să mănăce și nici apă să bea, și era aproape de sfârșit. În fine află o fântână și își stîmpără setea, și o bucurie nespūsă îl cuprinse aflând aci un săculeț, pe care pipăindu-l simți, că ar fi plin cu grăunțe de grâu, și zise: „Acum am scăpat de foame”. Dar deschizînd săculețul îl podidiră lacrimile, și trist îl aruncă la o parte zicînd: „Amăritul de mine, nu e grâu, ci sunt mărgăritare!”

Vedeți iubitorilor! Săculețul cuprindea în sine o comoară mare, mărgăritare de mult preț, — dar pentru sermanul arab nu prețuiau nimic, căci el avea lipsă de nițică pâne neagră.

Deci ascultați ce zice Isus: »Nu vă îngrijiți de viața voastră ce veți mănăca, nici de trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca. Au nu viața este mai mare decăt hrana și trupul decăt haina?» (Mat. 6, 25).

Și iarăș tot Isus: »Căutați la paserile cerului, că nici seamănă, nici sceră, nici adună în grănare, și Tatăl vostru cel cereș le hrănește. Au nu vă osobiți mult de acestea?» (Mat. 6, 26).

Așa fiilor! De ajungeți bărbați și stăpâni de case, lucrați bărbăteșco și purtați-vă cinstit în daravorile zilnice unul cu altul; de ajungeți într'o slujbă în comună, căutați să câștigați încrederea celor ce v'au ales, și purtați-vă omenesce în oficiul vostru. Da, lucrăm... ca oameni cinstiți și ne purtăm omenesce, vom fi îndestulați cu de toate, că Dumnezeu ni-le va da, căci el grijesce de noi.

Dumnezeu a dat omului voie liberă și ne stă în voie a fi fericiți, ori nefericiți, căci Dumnezeu vrea, să voim și noi, și atunci suntem predestinați spre bine și viață vecinică.

Omul de omenie nu-și perde nici odată strălucirea, ce-i încunjură fruntea; el poate să fie lovit, injurat, bătut, închis, prigonit, chinuit și omorit; dar va veni ziua, când lumină se va face și atunci de sigur omul onest, — jertfa — va fi preamărit.

Deci grijiiți fiilor, să fiți oameni de omenie!

Și ca să mai vorbesc de hrana și îmbrăcăminte, ce ne-o dă făcătorul Dumnezeu, aveți să înțelegeți așa, că Dumnezeu ne dă numai cât ne trebuesce, și pe cel nesățios nu-l iubesc Dumnezeu.

Nu-i sărac cel ce se îndestulesce cu puțin, ci e sărac cel ce doarește tot mai mult.

— Un boieriu avea un unic fiior, și se îngrija bunul tată, cum i-ar putea căștiga o consoată evlavioasă, cinstită și econoamă, dar și înțeleaptă. Dar fiiorul nu voia să audă de însurăciune zicînd, că n'ar putea-o susține în mod vrednic. La o vreme se întemplă, că un servitoriu al casei voia să se căsătorească cu o servitoare, dar fiindcă ambii erau robi boierului, aveau lipsă de îngăduința acestuia. Când aceștia

veniră în pricina lor la stăpân, era și feciorul lui de față. Stăpânul îi întrebă: „Câți bani ai câștigat voi la olărită?” Servitorul răspunse: „Eu am pus la o parte din plătuța mea vr'o douăzeci de lei, iar fetișcana asta mai are vr'o doisprezece lei; asta ni-i întreagă avere!” — „Și cum ai tu de gând, ca cu 32 de lei să susțini o femeie și casă, căci eu seiu un tinăr, care are peste zece mii de lei venit la an, și totuș nu cutează să se însoare de frică, că nu-și va putea ținea soția”. — „Ei, Maria-Ta, eu nu cred, că ăla să fie fost vr'odată la sf. biserică și să fie auzit când-va cuvintele: *Dumnezeu este îngrijitorul și păzitorul nostru, el ne va hrăni și ne va apăra trupul și sufletul!*” Boierul privind spre fiul său, rușinat și abătut, zise: „Vezi fiule, am cheltuit mult până te-am adus la starea, în care ești, și ți-am dat creștere amăsorat stării; dar cei mai de lipsă, adevărat încrederea în Dumnezeu, aceasta încă n'ai învățat-o. Și un servitoriu fu hotărât să te învețe, deci șilește-te a fi om!”

— O nevastă înțeleaptă și bună observase, că soțul ei sta îngândurat și trist, ba nu dormea nopți întregi din cauza grijelor zilnice. Într-o dimineață se arătă și ea foarte tristă, încât să miră și soțul ei de aceasta, căci o seia femeie voioasă, fără prejudețe și un suflet bun; în fine o întrebă de cauza întristării și o sfătui să lase la o parte grijele. Ea îi răspunse, că a visat, că a murit bunul Dumnezeu și a văzut și îngerii plângând în ceruri, căci perduseră pe Dumnezeu Tatăl. ~~Nebunatică ce crezi, căzând pe sine, că Dumnezeu e nemuritoriu?~~ — „Bine dar, dacă Dumnezeu nu moare nici-odată, apoi de ce ești necontent năcăjit și îngândurat de par'că n'ar mai fi Dumnezeu, care să grijască și să ne ajute în nefericire și lipsă. Aibi încredere în Domnul, ol ne este scăparea și mântuirea noastră”.

Isus zice: „Căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și toate celelalte să vor adauge”. (Mat. 6, 33)

Astfel și voi, ficele mele, de veți ajunge a vă vedea cândva soții voștri, că sunt îngrijiți de lipsele vieții, ori sunt năcăjiți de alte neplăceri avute cu semenii, apoi grijiți a nu-i mai măhni, ci ca îngeri iubitori mângăiați-i, întăriți-i sufletesce; mai ales însă puneți și voi umăr la greumântul lor, luați parte la grijele lor și așa veți duce o viață frumoasă și de laudă.

Și mai ales să grijim a ne face datorința, lucrând mereu în agrul moștenit dela părinți, câte odată mai adăugând câte o moșioară prin cumpărare. Încă de acum puneți-vă și vă adunați pomișori de pruni, pădureți ș. a. și vă faceți grădini de sad, ca așa să aveți pruni și alți pomi de plântat; iar devenind omeni, brăzdați cu drag agrul, arând și semănând, și fiți încredințați în bunătatea dumnezească, căci D-zeu va da creștinului bun și omului de omenie.

Fie care să fie la locul său, fie care să-și îplinească datorința.

— Era în România, într'un sat de pe lângă Dunăre. Un preot avea să treacă peste acest riu mare având afaceri în terișoara învecinată Dobrugea, și așa își închiria o corăbioară, al cărei cârmaciu stetea înapoia corabiei și dirigea mersul; mai erau doi vislași dinainte; aceștia aveau să visleze. Preotul stătea pe lavită și privea la cei doi vislași. — tata și feciorul, — și văzând pe bătrân atât de abătut și trist îi zise: „Precum observ eu, acum ești foarte trist, bătrânule, oare ce nefericiri te-a ajuns?” — „D'apoi cum n'aș fi năcăjit, au nu vezi părinte, că nevoia e mare, iarna ne stă mai la ușă și n'am putut câștiga mult; oare cum să susțin cei cinci copilași ai mei? Gândul ăsta mă împle de groază!” — „Dar nu te căsnî atâta, au nu zice Mântuitorul: Nu vă grijiți ce veți mânca și ce veți bea!” — „Asta am mai auzit-o cetindu-se și în sf. evanghelie, dar vezi mie nu-mi poate intra în cap, cum ar fi să-mi petrec bine cu cei câți-va bănișori câștigați și apoi să aștept să-mi pice mura în gură, — vorba românului — și așa habar să n'am de nevastă și băeți, căci le va avea Dumnezeu de grijă; s'ar putea așa ceva cinstite părinte?!” — „Acea n'o zic nici eu, creștine dragă, dar ian fi cu băgare de seamă la vislat, că tocmai trecem printre stânci primejdioase, griji să nu dăm de vr'o nefericire! Fați datorința!” Vislașul însă răspunse nepăsătoriu: „Asta-i treaba cârmaciului”. — „Dar eu l-ți zic, să-ți faci datorința și nu vorbi în surda, au nu vezi ce primejdios e locul și de ce-ține să nu-ți dăm de rău să ne prăpădim!” — „Să-mi fac datorința, să n'o iau cu așa ușurință? Doamne, ... părinte, cum să te judec! Doară nu vislez eu din rășputeri, au cum-va e datorința mea să și ocărnuiesc corabia?” — „Se înțelege, că să ajuți, ca să mergem înainte!” — zise preotul. „Asta ar fi un lucru prost, fie-care să-și facă ce-i al său și totul va merge bine; cârmaciul poartă și eu vislez, asta-i legea noastră?” — „Oare?! Apoi nu-mi lua în nume de rău, creștine dragă, că-ți mărturisesc, că în ceruri e tot aceeaș lege. A d-tale datorința este să lucri și asta a-i s'o faci cât îți permit puterile, și lucră fără a privi în dreapta ori în stânga! Grija, că vei cădea sub munca grea, ori că vei merge înainte; asta las-o pe ocărnuitorul Dumnezeu, căci el grijește de tot!”

Sinesie Bistrean.

Înalta nobleță a femeii

de Carmen Sylva

Nu este sferă cât de umilă, în care femeia să nu poată sfîrși opera ei prin spiritul în care o întreprinde. Aceea care îndrumă superările și toanele unei stăpâne aspre și neîngăduitoare, și care nu încetează să-și dea toate estenelele pentru-ca să merite o vorbă bună de care în veci nu are parte, aceea care nu se crută nici-odată, care e vecinic gata a face un seviciu de bună voie, fără nici o pretenție de răsplată, nu

trebuie oare să o considerăm și pe ea ca pe o preoteasă obscură și anonimă a aceleiaș cause mărețe?

Dar' tinera lucrătoare, cusătoreasă miseră, care mănuesce acul până noaptea târziu pentru a susține un tată bătrân sau o mamă bolnavă, nu împlinește și ea o misiune din cele mai pioase, făcând fără a se plânge câtuș de puțin, jertfa tineretelor ei, a sănătății și a puterilor ei? Trista și îndurătoarea mică creatură, încovoiată pe lucrul ei — tablou de un patetic mut, — e în adevăr eroică în resemnarea ei cu soarta lipsită de ori ce bucurie; nici un murmur nu iese din buzele ei, și totuș trebuie să înăbușe toate dorurile inimei sale, neputând să aspire la nici una din plăcerile pe cari viața le rezervă copiilor ei mai fericiți.

Mica păzitoare în sdrențe care duce găștile în piață, cât timp gândurile ei rămân pure și inima cinstită, e și ea un inel din lanțul cel mare care leagă pe femei la oaltă ca pe niște surori. Căci un serviciu cât de infim ar fi el, când îl îndeplinești cu credință, nu e nici odată pierdut, iar al ei, cu toate că nu-și dă seamă de el, trebuie în mod fatal să contribuie la sporirea totalului general.

Ea nu se gândește de loc, că ceriul a închis, ca într'un prețios păstrătoriu de moaște sfinte, ființa ei atât de șubredă; ea șede pe câmp împrejmuită într'un decor de verdeață, cu ochii plini de nevinovăție copilărească, ficsați în mirare pe albul profund al bolții care se întinde de-asupra capului ei, în timp ce picioarele-i se sprijină pe un covor de catifea verde, ale cărui flori pe cari n'ar fi în stare să le numere, sunt numai pietri scumpe. Da, câmpia e un sanctuar, ca și țărmul sterp al mării.

Femeia de colo, care stând în picioare și strânge pruncul la sin și ține un alt copil de mână, în timp ce privirile-i sfoase și gânditoare se fixează pe orizontul depărtat, asupra valurilor crude și lacome, cari, poate, au înghițit barca soțului ei, nu simbolizează ea oare preoteasa mării și a tempestății? Vântul urlă, ceriul se întunecă, dar' ce-i pasă?

Ea așteaptă, gândește, iar' obrazul ei pâlăsește cu cât ciasurile trec fără ca vre-o pânză să se zărească pe largul mării. Ce vor deveni bieții ei copilași, dacă acela care câștigă pâinea zilnică, nu se va mai întoarce? Ea, atunci, va trebui să fie și tată și mamă pentru acei mici nepăstuiți fără apărare; inima i-se sfâșie, dar ea nu perde curajul, ei se oțelește în lupta desnădăjduită.

Strămoșii nostri din antica Germanie sciau bine ce erau femeile lor și le țineau în mare cinste. Ele erau sfinte pentru dinșii, se apropiu de ele cu respect și teamă, considerându-le ca pe niște preotese, cari trebuiau se iee hotărîrea tuturor afacerilor în momentele grave. Căci acei războinici viteji judecau cu drept că nu puteau trata cu destulă venerație pe femeile lor, pe mamele lor și pe mamele copiilor lor. Ei mai gândeau, afară de aceasta, că aceste credincioase pă-

zitoare ale căminului puteau foarte bine să fie dotate cu darul profetei, căci ochiul lor obicinuit cu vecinica vigilență și prevedere, trebuie să fie mai mult de cât ori care altul, apt să pătrundă tainele viitorului. De asemenea și căminul era pentru ei un sanctuar, iar' întreținerea focului o datorie sântă. Din timpurile cele mai depărtate, fetele tinere cele mai nobile formau o clasă privilegiată, însărcinată de a veghia asupra lui și de a-l ține totdeauna aprins. Ele erau cele mai bune și deci alesele națiunii, și îndată sacerdoțiul lor capătă un caracter aproape divin, căci flacăra ajunsese simbolul obiceiurilor și tradițiilor antice. În epocile acelea primitive era așa de greu să faci focul, trebuia cu o răbdare nemărginită să freci o bucată de lemn de alta pentru a căpăta o simplă schintee, așa că nu e de mirare, dacă petrele pe cari se aprindea și se întreținea focul, erau considerate ca altare de sacrificiu.

Templele omenimii, ale căror preotese sunt femeile, sunt foarte numeroase și de o imensă varietate de dimensiuni și de forme: unele sunt vaste și de proporții uriașe; altele mici și neînsemnate în aparență. Spațiul pe care-l ocupă nu e nimic; totul atârână de munca ce se desfășură întrînsele, de bunăvoința acelor cari o eșcută. Unele femei își consacră viața pentru educațiunea tineretului; căci fondurile de înțelepciune și de știință, cari figurează printre bunurile cele mai mult prețuite din toate timpurile și din toate țările, nu sunt de cât niște împrumuturi cari ni-se fac și cari transmise din generație în generație, trebuiesc puse la dispozițiunea tinerilor cari cresc în jurul nostru. De sigur că nu e o misiune mediocră faptul de a deschide această comoară sufletelor tinere și arzătoare, impaciente de a-și căpăta moștenirea lor de cunoștințe. Școala satului, și ea chiar poate fi o tindă care să îți înlesnească intrarea în sanctuar, iar' învățătoarea formează o demnă servitoare a templului. Rolul ei nu e totdeauna comod. Sămënța pe care o seamănă dinsa poate cădea câte odată pe un pământ ingrat, dar' adesea ea produce și fructe, și aceea e răsplata. Ea cunoasce valoarea darului pe care-l face, când călăuzesce degetele stângace în primele lor sforțări pentru a se servi de ac; căci pentru multe fetețe acesta e adevăratul punct de plecare al vieții, prima lecțiune a acelor arte folositoare, cari mai târziu trebuie se facă dintrînsele femei și mame ferice.

Mai sunt apoi femeile cari sunt păzitoare pioase ale unui mormânt, ale renumelui unui mort — fete sau femei devenite preotese ale fidelității, al căror pelerinaj zilnic are drept țină locul sfântit prin amintirea unei vieți și unde toate speranțele lor se odihnesc sub pământ.

Altele nu se mărită de loc, pentru a putea servi mai în voie pe semenii lor. N'au voit de loc să aibă legături, interese, sau afecțiuni proprii, care le ar fi putut depărta de cauza careea s'au devotat: serviciul

oamenimii suferinde. În toate timpurile, în toate sesoanele, pe vânt sau pe furtună, le vezi alergând la postul lor pretutindeni unde le chială datoria.

Mai există un mare sanctuar pentru noi toți; pământul pe care ne-am născut, biserica unde ne întâlnim cu toții, uitând certurile și neînțelegerile noastre. Altariul și tronul se găsesc alături în acest mare templu, și a fi preteasă într'insul e o slujbă, care îți face cinste mare, dar care cere sacrificii mari din partea aceleia care vrea să o împlinească cu dreptate, căci trebuie să renunțe la toate speranțele și la toate plăcerile personale, să sacrifice propriile ei dorințe și aspirațiuni spre binele altuia și să n'aibă gând, grijă, viață, rugăciune de cât pentru alții. Ea e vigilentă, ai cărei ochi nu trebuie să cedeze nici-odată somnului; focul interținut pe altariul ei trebuie să procezeze până departe de tot lumina sa ca un far care semnaleză toate primejdiile, readucând în port barca ne atinsă. Câte lucruri mari nu poate implini ea, preteasa încoronată și miruită spre binele țerei sale, schimbând chiar blăstămurile în binecuvântări, dacă acea țară pe care o ținea sub al ei sceptru a un templu consacrat adevărului și dreptății.

Ori-ce femeie poate fi preteasă, numai dacă păstrează flacăra altariului în propriu-i sin pură și imaculată, fără a o lăsa întunecată de frivolitatea deșartă, nici înăbușită de grijile zdrobitoare.

Cu toate suntem pretese prin puterea de căldură care domnesce în inimile noastre vecinic palpitând, prin binecuvântările cari pot eși din buzele noastre, prin lumina care trebuie să radieze din ochii nostri veghietori, prin munca pe care o săvârșesc mâinile noastre.

Ori-ce femeie care se gândesce la alții mai mult decât la sine, e o preteasă în adevăratul înțeles al cuvântului.

Sunt pretese toate femeile cari asistă și ajută nenorocității, și cari readuc la Dumnezeu pe toți răscăiții.

Și dacă noi femeile avem mult de suferit în pelerinajul nostru pământesc, această suferință nu face de cât să ne dea puteri mai mari și să fim mai apte pentru misiunea noastră.

Femeia artistă e o adevărată preteasă, fie ea scriitoare sau pictoră, sau că stimulează prin cântec, ori prin muzica instrumentală sufletul omului, pentru a deștepta într'insul gândiri nobile și a-l împinge la fapte viteze. Ea are o misiune glorioasă, cu atât mai mult cu cât e conștientă de puterea care e într'insă și știe că va fi de ajuns energia ei pentru opera care-i incumbă. Pentru-ca flacăra altariului ei să poată răspândi o flăcără vie și limpede, trebuie să-l hrănească cu alimentul cel mai curat, cu ce poate da ea mai bun, cu sângele propriei sale unimi. Și când flăcără, inspirației se răspândește în valuri în atelierul femeii pictor sau cluptor, sau aruncă strălucirea ei pe fruntea palidă a femeii poet, plecată asupra mesei sale de lucru, ciasuri întregi din noapte, nu o putem compara atunci cu lampa sanctuarului și să vedem în

odaia pe care o luminează, un loc cu adevărat sânt, un templu al gândirii, niște gânduri cari își găsesc expresiunea într'o formă frumoasă și neperitoare în acelaș timp?

Hamlet se dă pradă desnădejdei și lumea se întuneacă în ochi lui, din mometul în care mama sa a pierdut aureola feminității adevărate și pure; el ajunge să se îndoiască de el însuș, când vede întunecându-se și îngrindu-se renumele bunei credințe, care pentru dînsul ar fi trebuit să fie idealul perfecțiunii. Nu e nici o preteasă egală cu mama; dar' nu-i o desiluzime mai amară pentru creerul unui muritoriu, de cât să vadă cum cade statua de pe pedestalul ei și se sfarmă bucăți; nu există tortură mai dureroasă de cât a vedea căzând veltul care ocoperea o fire adevărat perversă și acum espusă privitorilor, în tot ce are fals, gol și nesincer.

Soartea noastră nu e nici odată crudă. Dacă une-ori ea apare astfel curajului nostru slăbit, e pur și simplu pentrucă am neglijat să-i pătrundem rostul. Și dacă-i pricepem în mod sănătos misterul, cum am îndrăzni să ne plângem prin un singur murmur de sarcina noastră, dacă ea nu face de cât să ne dovedească înalta noastră vocațiune?

Nu e mai bine să împrumutăm puteri noi din mândria sentimentului intim pe care-l avem de a fi fost judecate de Dumnezeu ca fiind demne de binefacerile sale de la începutul lumii până la sfârșitul timpurilor? Nu suntem noi servitoarele sale alese, pretesele sale, ajutoarele templului său, Sibilele, cărora li-a revelat el arcanele destinului, vestalele cari întrețin flacăra pe altariu, purtătoare de toarte, a căror mână totdeauna firmă, ridică destul de sus lumina pentru-ca să se poată propaga până la frontierele cele mai întunecoase ale pământului?

P. Corneliu Scipio Africanul

Schiță biografică după mai mulți autori

(Continuare)

Din ziua aceea treceau Iberienii cu droaia în sirurile armatei romane.

Pe când Scipio se încăierase în luptă cu ceilalți comandanți cartaginezi, d. e. cu Mago și Hasdrubal Giscon, îi succese lui Hasdrubal, cel învins, a trece Pireneii cu gândul de a se asocia cu frate-său Hanibal. Isbuti a trece mai cu ușurință, căoi îi era deschisă calea de mai înainte prin Hanibal, și așa ajunse în Italia de sus; iar popoarele de prin împrejurime, fiind de neam galic, îl primiră cu bunăvoință. Hanibal căpătând veste de sosirea fratelui său, se bucura foarte și prinse noaună nădejde; îi plecă întru întîmpinare până la Lucania, dar aci fu luat din scurt de consulul Claudiu Nerone (207 a. Cr.), și bătut fiind la Grumentia și Venusia, trebui să se retragă. Acest demn consul folosind o deosebită știință strategică, lăsa o armată neînsemnată subcomandantului, că să-l opăcească pe Hanibal, și el alergă întru ajutoriu colegului său Liviu

și la Sena-Iulia (207 a. Cr.) se dăde o luptă grozavă, în care căzură 36.000 luptători cartagineni și Hasrubal dimpreună cu dênșii.

Afând Hanibal de moartea lui Hasdrubal esclamă îndurêrat: „Amar noauê, căci în moartea fratelui meu prevêd soarta Cartaginei!”

Dar să vedem de Scipio.

Am amintit, că dînsul se încăierasă cu Mago și H. Giscon și că în lupta dela Băcula (206) îi bătû așa de cumplit, că aști doi comandanți părăsiră armata și trecură spre orașul Gades, ceea ce vîzînd popoarele aliate cu Cartaginenii, căștigară convingerea, că nu sunt oameni de cuvînt, și mai ales regele Masinissa arêta a avea dorința de a se desbina de pretenția Cartaginenilor, ceea ce cum află Scipio, se folosi iarăș de fapte înălțațoare de inimă și îl căștigă pentru tot-de-una pentru Roma. Tot astfel procese și cu un alt rege al Numidiei, anume Syphas, domnitoriu din neamul Massasylienilor.

Senatul cartaginean se nisul a da ajutoriu lui Hanibal, trimițînd spre scopul acesta pe Mago cu o armată considerabilă, dar Scipio cucerî și Gades și așa Spania fu întreagă adusă sub potestatea romană.

Aceste victorii strălucite aduseră tinerului erou mari cinste din partea poporului roman, dar de altă parte își căștigă și unii invidioși, cari nu vedeau cu ochi buni vaza lui Scipio. La înșistința acestora el fu rechemat din Spania, iar poporul, contrar legii, care nu permitea unui tiner minorean căștigarea de dignități în stat, îl alese de consul. Ajuns ca consul, voia să-și îndeplinească planul, ce și-l croise, adică de a cucerî Africa; această dorința a sa o făcû senatului și cunoscută, dar rêuvoitorii i-o zădărnîcîră și după multe peripeții i-sê permise numai aceea, că pe propria răspundere și cheltuială să-și căștige voluntari și să-și cerce norocul în Africa.

Puțin, dar totuș, destul pentru un Scipio, căci apelând el la poporul roman și la aliați d'ai sêi, căștigă în scurtul timp 7000 de luptători, iar prietenii îi puseră la dispoziție 30 de corabii și astfel pregătît o luă spre Sicilia.

Mago, de teamă să nu dee de armata lui Scipio, n'avu îndrezeala de a pornî pe țermurele Brutiniei, căci Hanibal era tot în țara aceasta fără a arêta semne de activitate, ci debarcă în Italia nordică și cucerî acolo Geneva.

Tot evenimente puțin încurjătoare pentru Cartaginenii, dar acestea cu atât mai mult potențau voința lui Scipio, ca cât mai curînd să-și eșecute intenția de a cucerî Africa. Dar o veste neplăcută îl făcu p'un moment să-și peardă rostul, adică că Syphar, aliatul sêu, s'ar fi lăpêdat de dînsul; căci luând acesta în căsătorie pre Sophonisbe, o fică a lui Hășdr. Giscon și o nepretină notorică a Romanilor, asta l-ar fi ademenit a se reîntoarce iarăș pe partea Cartaginenilor. — Înșă un Scipio nu se descurajază de ori-ce, ci ou spereanța în norocul și vitejia armatei sale, debarcă la Utica pe pămînt african.

(Va urma)

Varietăți

O corabie-mănăstire. Mănăstirea rusească a s. Panteleimon de pe multe Athos, cărei apertîn de present peste 1500 de călugări între altele are și o corabie proprie. Corabia este o mănăstire. Căpitanul corăbiei și toți matrojii sūt călugări dela muntele Athos și poartă haine călugăresci: căpitan e părintele ieromonah Gherasim, împodobit cu toate distincțiile cuvenite. Hainele călugărilor-matroji sūt încâtva amêsurate menirii lor ca matroji. Corabia negru tencuită poartă în frunte o cruce mare și cuprinde în sine o biserică, unde căpitanul-igumen Gherasim celebrează în toată ziua. Pe corabie se țin cu rigurozitate toate regulile călugăresci; femei nu vin pe corabie. Capitanul-igumen și călugării-matroji sūt ruși, corabia însă călătorește sub flamură turcească, apertînînd teritoriul s. munte Athos, imperiului otoman.

Iubileul clopotelor. Anul acesta se împlinesc 1000 de ani de când a rêsunat glas de clopot la bisericile creștine din patria noastră. Iar' dela inventarea clopotelor sūt tocmai 1500 ani. Creștinii cei dintâi nu cunoseau clopot, ci erau chemați la serviciul divin prin strigăte, în timp ce omul trimis să-i chieме bătea în ușa locuinței lor cu un ciocan, ori bătea două bucăți de scânduri (de aici apoi toaca). Pirmul clopot a fost introdus în Campagna la catedrala din Nola acum sūt 1500 ani, și inventatorul lui se crede a fi fost episcopul Paul. De aici provine, că în limba latină clopotul se numesce campana și nola. Dela Nola e trecut apoi întrebuintarea clopotelor și la celelalte biserici, așa că în anul 559 numeroase biserici din Franția aveau deja clopote. În Roma pirmul glas de clopot a rêsunat în anul 590 d. Cr. Cele mai mari clopote din Europa sūt: Clopotul dela biserica Notre-Dame din Paris cântăresce 12000 kilograme. Diametru lui la gură e de 2m, 70cm. În Rusia se găesc clopotele cele mai mari. Mănăstirea s. Treimi de lângă Mocsă are un clopot înalt de 13 picioare și 9 policari, și se zice că cântăresce 67,083 kgr. Alt clopot din Rusia numit Împêratul clopotelor, are 22 picioare și 5 policari diametru. Dar el nu poate fi întrebuintat fiind prea mare. În Germania, împêratul Wihelm a voit se eterniseze amintirea bătăliei din 1870 prin un monument destinat catedralei din Colonia. În acest scop el a pus să se toarne un clopot numit imperial, cu o greutate de 28.000 kilogr., din metalul tunurilor luate dela Francesi. Până acum n'au putut să-l tragă, și Germanii l-au numit cu drept cuvînt: Mutul din Colonia. Înzădar trei-zeci și doi de artiteriști voinicii au încercat să-l tragă. Dar făcînd abstracțiune de dimensiunile colosele ale acestor clopote, ce mai remâne din ele? Ele n'au nici-un ornament. Și ceea-ce e mai rêu, sūt foarte defectoase, fie din căusa formei, fie din cauza sunetului. În Franța găsim clopote mari, ca: Saviniena din Sens, care are d. 2m 70cm și 11.000 kilograme, Emanuil din biserica Notre-Dame

din Paris, care are un diametru de 2m, 70cm și o înălțime totală de 2m, 60cm, ceea-ce dă o greutate de 12.000 kilograme, Charlotta din Reims, de 2m, 50cm diametru și cu o greutate de 9.500 kgr. „Candela“.

Bibliografie

Biblioteca literară a ziarului „Libertatea“ Nr. 1, Poesii și Nuvele. Orăștie, „Minerva“ Institut tipografic-societate pe acții. 1902.

Biblioteca „Bunul Econom“, Nr. 4. Îngrijirea plantelor în cursul vegetațiunii. Recolta cerealelor. — Nr. 5. Economia vitelor sau Zootechnia generală. — Nr. 6. Agrologia sau Cunoașterea pământurilor și mijloacele de a le îmbunătăți. — Nr. 7. Agricultură generală. Lucrarea pământului, Plugul, Grapa, Tăvălugul și alte instrumente de măruntit pământul. De Constantin P. Barcianu profesor de agricultură l. r. — Prețul unui Nr. 30 fileri, pentru România 50 bani. Orăștie, „Minerva“ Institut tipografic societate pe acții.

Concurs

Epitropia fundațiunii „**Dr. Liviu Marcu**“ escrie concurs cu termen de recurgere până la 2/15 August a. c. pentru conferirea a 8 locuri de întreținere grătită în internatul gr. or. român, ce se deschide 1 Septembrie a. c. st. n. pe șama elevilor, cari cercetează gimnasiul de stat din loc.

Petenții la aceste opt locuri au să dovedească:

1. Că sunt născuți din părinți plugari ort. români afară de Lugoș;
2. Că sunt sănătoși, prin atestat medical;
3. Că sunt lipsiți de mijloace;
4. Că au terminat cu rezultat bun anul școlariu espirat.

La aceste locuri se dă preferință celor născuți în comitatul Caraș-Severin.

Pe lângă aceste opt locuri grătuite epitropia fundațională escrie concurs pentru douăsprezece locuri cu plată în internat fără privire la starea și locuința părinților, cu taxa lunară de întreținere de douăzeci și patru coroane, solvabilă în patru rate anticipative, ori excepțional lunar înainte. Petițiunile pentru obținerea unui din aceste 12 locuri sunt a se subșterne până la termenul 2/15 August a. c.

La recurse se aclude:

- Atestat de botez;
- Testimoniul școlariu și
- Atestat medical.

Elevilor primiți în internat li-se va da locuință și vipt. Spălarea rufelor rămâne în sarcina părinților, precum și procurarea cărților și hainelor necesare.

Elevii internatului fără deosebire au să aducă:

- a) Patru părechi de schimburi;
- b) Șese batiste;
- c) Șese părechi ciorapi sau obale;
- d) Doauă lepedee albe (ciarciafuri);

- e) O plapomă cu doauă îmbrăcăminte;
- f) O perină cu doauă fețe albe;
- g) Trei ștergare, doauă peptene unul des și altul rar;
- h) O perie de haine și perii pentru păpuși.

Elevii din internat vor fi sub controlul și scutul epitropiei, care va îngriji de crescerea lor religioasă, morală și socială, precum și de înaintarea lor în studiile prescrise.

Cei ce nu se vor supune datorințelor prescrise, precum și disciplinei din internat, vor fi lipsiți de locurile aceste în internat. Elevii vor fi instruiți în musica vocală și instrumentală, precum și în cântarea glasurilor și vor fi obligați a cerceta regulat biserica.

Rugările sunt a se adresa presidiului **Dr. George Popoviciu**.

Dat din ședința ținută la 9/22 Iulie 1902.

2—3 [45]

Epitropia fundațională.

Licitațiuni minuende

Pe baza încuviințării Venerabilului Consistoriu diecesan ddo 27 Iunie Nr. 2356 B. se escrie licitațiune minuendă pentru acoperirea s. bisericii cu tinichea de fer zincuită Nr. 18 (verzinktes Eisenblech Nr. 18) în **Luncavița**, comitatul Caraș-Severin, cu prețul de eslamare 1338 coroane 57 fileri.

Licitațiunea se va ținea 28 Iulie (10 August) 1902 la 2 oare după amiază la oficiul comunal.

Planul și specificațiunea de măsuri și spese se pot vedea ori când la oficiul parohial din loc. Licitanții vor avea a depune la începutul licitațiunii vadiul de 10 %.

Luncavița, din ședința estraordinară a comitetului parohial ținută la 7 Iulie st. v. 1902. 3—3 [43]

Procop Iova

not. com. par.

Nicolae Popovici

preș. com. par.

Concurs

Pe baza ordinațiunii Venerabilului Consistoriu ddo 4 Iuliu 1902 Nr. 2412 Sc. se escrie concurs pentru ocuparea postului de învățătoriu dela școala confesională gr. or. rom. de nou înființată din **Oravița-montană**, cu termen de 30 de zile dela prima publicare.

Emolumentele sunt:

1. Sălarium învățătoresc 800 cor.
2. Relut pentru lemne învățătorului 140 cor.
3. Lemne pentru încălzirea salei de învățământ de 60 cor.
4. Relut pentru cortel învățătorului 240 cor.
5. Pentru scripturitică și participări la adunările învățătoresci 60 cor.
6. Stola dela înmormântări câte 2 cor., dela parastase câte 1 cor., dela cununie câte 1 cor., iar în ziua Ajunului Botezului dela umblarea cu crucea 50—60 cor.:

Alesul învățătoriu este datoriu pe lângă instrucția școlară prescrisă de lege a purta cantoratul în și afară de biserică, a instrui tinerimea în cântările bisericesti, a purta contabilitatea și secretariatul comitetului parohial și a mai instrui tinerimea și în limba germană.

Pentru serviciile învățătoresci prestate înainte de ocuparea acestui post comuna bisericească nu acordă nici un emolument.

Doritorii de a ocupa acest post au a-și subșterne suplicile de concurs adresate comitetului parohial Prea On. oficiu protopresbiteral în Oravița-mont. și a se prezenta în vre-o Duminecă ori sârbătoare în S-ta biserică.

Oravița-mont. din ședința comitetului ținută în 7/20 Iuliu 1902. 3—3 [44]

I. Trăilă.

preș. com.

Nicolae Băiaș.

notariu.

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

Pe baza ordinațiunii Venerabilului Consistoriu diecesan dđto 22 Februarie a. c. Nr. 681 șc. se escrie concurs pentru întregirea postului de învățătoriu dela școala gr. or. rom. din **Gaiul-mic**, cu termen de recurgere de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecesană“.

Emolumentele sunt:

1. Bani gata 280 cor.
2. 1464 Hl. grâu în preț de 132 cor. 9,76 Hl. cucuruz smicurat în preț de 48 cor.
3. 4¼ jugere pământ arătoriu cu venit curat de 120 cor.
4. Pentru lemne pentru învățătoriu 20 cor.
5. Pentru conferințe 20 cor.
6. Pentru adunarea generală 10 cor.
7. Paușal scripturistic 6 cor.
8. Cuartir liber cu grădină de 800□ stinjeni.
9. Dela înmormântări câte 40 fil.

Doritorii de a ocupa acest post au să-și subștearnă petițiunile instruate conform dispozițiunilor regulamentului adresate cătră comitetul parohial Prea On. Oficiu protopresbiteral ort. rom. al Ciacovei.

Alesul învățătoriu este îndatorat a purta cantoratul și a face socoțile cultului și ale bisericii.

Gaiul-mic din ședința comitetului parohial dela 1—3 [46] *Comitetul parohial.*

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

În conformitate cu decisul Venerabilului Consistoriu diecesan dđto 14 Februarie a. c. Nr. 497 B. se escrie concurs pentru ocuparea postului de capelan pe lângă păroful Nicolae Miloș în comuna de clasa a II-a din **Temeresci**, în protopresbiteratul Făgetului, cu termen de 30 de zile dela prima publicare.

Emolumentele sunt jumătate din toate venitele și anume:

1. 16 jugere de pământ arătoriu și finațe.

2. Birul statorit și stola îndatinată pe jumătate. Caplanul e deobligat a purta și scripturistica, de care ce parohul e înaintat în etate.

Concurenții sunt avisați, ca suplicile ajustate conform Statutului organic bisericesc și a Regulamentului pentru parohii, adresate comitetului parohial, să se subștearnă oficiului protopresbiteral în Făget.

Alesul este îndatorat a îndeplini toate agendele oficiului parohial.

În fine recurenții sunt poștiți a se prezenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sânta biserică.

Temeresci, în 28 Martie 1902. 1—3 [47]

În conțelegere cu P. O. D. *Sebastian Olariu* protopresbiter tractual.

Pentru întregirea definitivă a postului de învățătoriu la școala confesională gr. or. română din comuna **Bucoveș**, protopresbiteratul Făgetului se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Salariul în bani gata 364 cor.
2. 6 Hl. de grâu și 12 Hl. cucuruz în natură.
3. Pentru lemne de foc 64 cor., din cari lemne va avea să se încălzească și sala de învățământ, și pe cari comuna are a-le aduce în curtea școalei.
4. 2 jugere livadă, care pot aduce un venit anual de 20 cor.
5. Pentru participarea la conferințele învățătoresci 20 cor.
6. Pentru participare la adunarea generală a reuniunii învățătoresci 20 cor.
7. Pentru scripturistica învățătorescă 16 cor.
8. Pentru servitoriul școalei 16 cor.
9. Intravilanul de 1 juger, ce aduce un venit de 20 cor.
10. Pentru participarea la înmormântări 40 fil., iar cu liturghie 80 fil.
11. Locuință liberă în edificiul școalei precum și folosirea altor clădiri economice din curtea școalei.

Concurenții au a-și așterne petițiunile instruate conform normelor din vigoare în termenul deschis la Oficiul protopresbiteral gr. or. rom. al tractului Făget. Învățătoriu ales este îndatorat a purta cantoratul în s. biserică și a purta scripturistica în comitetul și sinodul parohial și a compune socoțile cultului și ale sântei biserici.

Pentru servicii învățătoresci prestate înainte de ocuparea postului din concurs comuna nu acordă alesului nici un altfel de emolument, decât cele înșirate aici.

Comitetul parohial dorește, ca concurenții să se prezinte în vre-o Duminecă sau sârbătoare în s. biserică, dar nici de cum în ziua de alegere.

Bucoveș, din ședința comitetului parohial ținută la 29 Iuniu 1902. 1—3 [48]

În conțelegere cu protopres. tractual *Sebastian Olariu*.

MERSUL TRENURILOR

Valabil dela 1 Maiu 1902.

Budapesta, gara de Vest (ny. p. u.) — Orșova — Verciorova

Or. Os. Ex. I	P. I—III	P. I—III	A. I—II	P. I—III	M. II—III	Stațiunile	Or. Os. Rx. I	P. I—III	P. I—III	A. I—II	P. I—III	
1130 433	815 148	830 531	230 802	650 520	.	pleacă sosesc	Budapesta Timișoara-Iosefin	1250 803	715 935		125 754	740 153
438 545	210 357	610 823	810 924	713 854	.	pleacă sosesc	Timișoara-Iosefin Lugoș	757 646	747 616	712 507	738 620	115 1131
Joi și Duminică	843 750	.	.	202 1242	.	sosesc sosesc	Buziaș M.-Ilia	Mercuria și Duminică	150			630 720
		150 602	150 602	330 639	.	pleacă sosesc	M.-Ilia Buziaș			1242	330 1242	750 202
547 632	402 523	831 941	929 1029	910 1082	.	pleacă pleacă	Lugoș Caransebeș	644 602	611 512	502 400	614 531	1123 1024
828 853	711 800		1230 1256	1221 110	411 543	pleacă pleacă	Domașnia-Cornia Băile-Herculane		333 233		413 327	844 733
859 907			111 120	230 239	639	sosesc pleacă	Orșova Verciorova	255 245	1259 1250		228 213	

Budapesta, gara de Vest (ny. p. u.) — Timișoara — Baziaș

M. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	Stațiunile	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	
	815 148	830 531	230 802	650 520	1010	pleacă sosesc	Budapesta Timișoara-Iosefin	715 935	125 710	125 710	740 153	
830 843	215 227	825 837	846 858	605 617	240 252	pleacă sosesc	Timișoara-Iosefin Chișoda	805 793	725 713	637 645	632 619	1257 1245
1030			1021		415	sosesc pleacă	Buziaș Buziaș	552			456	1125
	1125	552		430		pleacă sosesc	Chișoda Jebel	1021	1030			415
	228 255	838 904		618 645		pleacă sosesc		751 752	644 616			117 1249
	323 453	944		737 930		sosesc sosesc	Ciacova Boca	623 520		548		1216 1015
	1015 1216	520 653		548		pleacă pleacă	Boca Ciacova		930 737			458 318
	257 309	905 917		650 701		pleacă sosesc	Jebel Voitec	718 707	614 602			1242 1230
	404 602	1015 1155		815 1011		sosesc sosesc	Gataia N.-Bogșa	607 424	508 340			1103 915
	915 1103	424 607		340 508		pleacă pleacă	N.-Bogșa Gataia	1155 1015	1011 815			602 404
	312 433	921 1021		707 808		pleacă sosesc	Voitec Verșeț	700 556	555 451			1222 1117
		502 631		349 547		sosesc sosesc	Gataia Buziaș	408 212				605 418
	1023 952			1235 1205		sosesc sosesc	T.-Cubin Panciova	201 217				350 401
		201		350		pleacă pleacă	T.-Cubin Buziaș	952 1023	1235			547 349
	443 514	1029 1033		818 845		pleacă sosesc	Verșeț Iasenova	546 515	436 417			1112 1043
*115 *412	722 1046	1255	*1008 *100	1110 1256		sosesc sosesc	Oravița Anina	*412 *115	*315 1055	225		809 444
	521 558	1058 1135		801 925		pleacă sosesc	Iasenova Baziaș	505 430	406 328		759 630	1033 955

Observări: Oarele, ce stau de a stânga stațiunilor, să se citească de sus în jos; iar cele ce stau de a dreapta de jos în sus. Timpul dela 6 oare dimineata până la 5 oare și 59 minute sara este însemnat cu sublinierea minutelor. Or. Os. Ex.—Trenul Orient-Ostend-Expres, A.—Tren accelerat, P.—Tren de persoane M.—Tren mestecat. *Din 1 Iunie — 31 August. †Din 1 Septembrie — 31 Maiu.